

дно. Нека ся окопаемъ тука и да чакамы неприателя, за да ся біемъ до послѣдне издыханіе.

Между това военныйтъ ни стапъ ечеше отъ радость и веселіе, войницитѣ ни побѣдители въсхвалявахъ ны и двама ны. На выковетѣ отъ името ми, което ся повтаряше отъ толкозъ гласове, Лодоиска ся притече въ бащиныйтъ си шатъръ, дѣто неисканната ѳ радость показваше до колко мя обыча. Принуденъ бѣхъ да започнѣ изново да разказувамъ за прѣмездіята които прѣминѣхъ въ послѣднето си прѣдпріятіе, въ което, като чу ты за великодушіето на царя, не можѣ да ся удържи да не заплаче. О, колко е великъ! извика ты въдушевена, колко е достоинъ да царува онзи който ты е простилъ и ти е подарилъ животътъ така великодушно! Отъ каквы сълзы отмѣнилъ той съпругѣтъ, който ты бѣ оставилъ, възлюбленнѣтъ, който ты ся неподвои да принесешъ въ жъртвѣ. Жестокий! още не ти ли стигатъ бѣды, не си ли ся насытилъ още на опасности, та всякой день излагашъ така животътъ си....?

Пулосекый прѣсѣче круто думитѣ на дѣщеріѣ си: Жено безрасждна и немощна, прѣдъ мене ли дерзашъ да говоришъ тѣквызъ работы? Тежко ми! отговори ты, азъ трѣба непрѣстанпо, всякъ една минутѣ да треперѣ за животътъ на бащѣ си и на съпруга си! Това бѣ жално оплакваніе на Лодоиска което отправи къмъ мене, и то показуваше че ты желае едно честито бѣдуше, когато честь-та ни приготвяла още но ужасны тегла и злочестины.